

Arrest

nr. 180 274 van 30 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat L. LEBOEUF, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 juni 2015 België is binnengekomen en een jaar eerder uit Afghanistan is vertrokken, diende op 29 juni 2015 een asielaanvraag in. Verzoekers vingerafdrukken werden op 22 en 23 mei 2015 genomen in Hongarije en op 13 april en 5 mei 2015 in Bulgarije (Hit Eurodac). Verzoeker gaf geen gevolg aan de oproeping om zich aan te bieden op 18 september 2015, zodat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.2. Op 7 juni 2016 legde verzoeker samen met mevrouw M.A. een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Melle. Op 10 augustus 2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

1.3. Op 31 augustus werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Een repatriëring voorzien op 13 september 2016 werd afgelast wegens verzet.

1.4. Op 27 oktober 2016 diende verzoeker in het Centrum voor Illegalen te Brugge een tweede asielaanvraag in. Op 28 oktober 2016 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Een repatriëring voorzien op 4 november 2016 werd geannuleerd.

1.5. Op 21 november 2016 werd de tweede asielaanvraag in overweging genomen door de Commissaris-generaal.

1.6. Op 2 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 5 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 27/10/2016
Overdracht CGVS: 08/11/2016*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal in het Centrum voor Illegalen in Brugge op 25 november 2016 van 10.00 uur tot 11.55 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van uw advocaat S. Buysse.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Gandomak (district Sherzad, provincie Nangarhar). U bent van Pashtounse origine. Toen u een jaar of negen was, verhuisde u naar een oom die in Pakistan woont. U liep drie jaar school in Pakistan en keerde dan naar Gandomak terug. U ging nog tot het negende jaar naar school in de witte moskee in Gandomak. Na uw studies had u geen werk. U was in het dorp. Af en toe ging u wel eens winkelen in Jalalabad.

U stelt dat uw huwelijk met A. M., een Belgische van Marokkaanse origine, aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan lag. Haar stiefvader is uw neef die eveneens uit Gandomak afkomstig is. Sedert enige jaren onderhielden M. en u contact via de telefoon en het internet. U verklaart dat zij in 2013 naar Afghanistan kwam en dat jullie op 18 augustus 2013 in Jalalabad (in het huis van een oom) huwden.

De Taliban waren op de hoogte van uw huwelijk met een Europese vrouw en zijn naar Jalalabad gekomen, waar zij het aan de gang zijnde feest danig verstoorden. U en uw vrouw konden de feestzaal ontvluchten maar de Taliban gaven wel te kennen dat ze u zouden blijven zoeken. M. kon Afghanistan ongedeerd verlaten maar zelf bleef u in angst achter. U bent niet meer naar Gandomak teruggekeerd maar dook onder. Zo bleef u geregeld in Jalalabad overnachten. Twee of drie maanden na uw huwelijk vond u werk in een kledingzaak in Makrorayan, Kabul. De eigenaar van de zaak had ook een huis in Kabul waar u en de andere werknemers konden overnachten. Op een dag zijn enkele personen, vermoedelijk van de Taliban, daar naar u komen informeren. Toen u dit aan uw oom vertelde, meende deze dat u niet langer veilig was in Afghanistan en dat u maar beter uw vrouw in België kon vervoegen. In de negende of tiende maand van 2014 heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via Iran naar Turkije en verbleef gedurende acht maanden in Istanbul. Vervolgens bent u via Bulgarije, Hongarije en een u voorts onduidelijke reisweg naar België gekomen.

Op 29 juni 2015 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en diende u een eerste asielaanvraag in. Omdat u op 18 september 2015 niet opdaagde voor een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), werd u geacht afstand van uw asielaanvraag te hebben gedaan.

Op 7 juni 2016 deed u te Melle een verklaring van wettelijke samenwoning met A. M. Op 10 augustus 2016 weigerde de burgerlijke stand van Melle melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het Parket van Gent (van 3 augustus 2016).

Op 31 augustus 2016 werd tijdens een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB) waar u op 27 oktober 2016, een week voor een tweede poging tot repatriëring naar Kabul, een tweede asielaanvraag heeft ingediend.

Op 21 november 2016 werd uw tweede asielaanvraag in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 25 november 2016 werd u in het CIB gehoord door het CGVS.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u een probleem met de Taliban heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een taskara, afgeleverd op 29 november 2014 in Sherzad, en diverse documenten uit Afghanistan die uw huwelijk met M. en de daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban dienen te staven. Na het gehoor stuurde uw advocaat nog een e-mail naar het CGVS, met daarin een link naar een filmpje van uw huwelijk.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat problemen met de Taliban aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen.

Zo dient te worden gewezen op de vaststelling dat u in Afghanistan gehuwd bent met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft. Uit onderzoek door de Belgische autoriteiten is evenwel gebleken dat er in België geen sprake is van wettelijke samenwoning. Dit doet twijfels rijzen bij uw bewering dat u louter uw "hart liet spreken" (CGVS, p.8) toen u besliste een huwelijk aan te gaan met A. M. Het lijkt er eerder op dat u het huwelijkskanaal gebruikte om uw plannen om Afghanistan te verlaten, te verwezenlijken.

Verder dient te worden vastgesteld dat u al op 29 juni 2015 een eerste asielaanvraag indiende maar dat u niet kwam opdagen voor het gehoor voor de DVZ van 18 september 2015. Het is opmerkelijk dat u de procedure liet voor wat ze was. Pas op 27 oktober 2016, ongeveer een jaar nadat uw eerste asielprocedure werd afgesloten en toen u bovendien al bijna twee maanden in het CIB verbleef, diende u een tweede asielaanvraag in. Dat iemand wiens leven in Afghanistan in gevaar zou zijn, dusdanig lang talmt om de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen, is veelzeggend en relativeert uw beweerdde vrees voor de Taliban in belangrijke mate.

Wat betreft de door u ingeroepen feiten zelf, stelt het CGVS vast dat deze niet geloofwaardig blijken. U verklaart dat M. naar Afghanistan kwam, dat jullie in Jalalabad huwden maar dat de Taliban het feest verstoorden. Vooreerst merkt het CGVS op dat u geen documenten neerlegt waaruit zou blijken dat u in Jalalabad huwde. Dat jullie in Jalalabad zouden zijn gehuwd, lijkt bovendien merkwaardig. Zoals verder in de deze beslissing uiteengezet wordt, is immers gebleken dat u al meerdere jaren in Kabul vertoefde. Het is niet aannemelijk dat A. M. (overigens met haar moeder) in dergelijke situatie via onveilige regio's naar Jalalabad zou zijn gereisd om daar het huwelijk te laten voltrekken.

Verder dient te worden gewezen op de verklaringen van A. M., die tijdens een gehoor gezegd heeft dat zij voor haar huwelijk naar Afghanistan reisde, er van 14 augustus tot 29 augustus verbleef en er naar eigen zeggen een fijne tijd had. Zij verklaarde dat jullie "veel leuke dingen" deden, winkelden en uit eten gingen (verslag d.d. 3 augustus 2016 van het Openbaar Ministerie, punt 1, 3). Dit is geheel in tegenstrijd met wat u heeft beweerd, namelijk dat jullie niet veel konden doen omdat jullie moesten onderduiken voor de Taliban (verslag d.d. 3 augustus 2016 van het Openbaar Ministerie, punt 3). Bovendien is het merkwaardig dat de problemen met de Taliban al op dag vier van M.'s verblijf in Afghanistan zouden zijn ontstaan maar dat zij blijkbaar nog tien dagen in het land zou zijn gebleven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u bedrieglijke verklaringen aflegt wat betreft het vervolg van dit verhaal. U stelt dat u tot uw huwelijk in Sherzad was maar dat u, nadat uw problemen met de Taliban begonnen, niet meer naar het dorp terug kon. U zou sindsdien geregeld in Jalalabad zijn geweest. Twee of drie maanden na het huwelijk zou u zelfs naar Kabul zijn gegaan, waar u nog zes tot acht maanden zou hebben gewoond en gewerkt alvorens Afghanistan te verlaten (CGVS, p.6). Wat dit betreft, dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid met uw verklaringen voor de DVZ, waar u beweerdde dat u van uw geboorte tot uw vertrek uit het land in Gandomak verbleef (verklaring DVZ, 21 augustus 2015, punt 10).

Verder zijn deze verklaringen ook in tegenstrijdigheid met de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze info, met name de drie Facebookaccounts waarvan u aangaf dat het inderdaad de uwe zijn, blijkt dat u al veel eerder in Kabul vertoefde en werkte. Zo kan worden gewezen op de account op naam van H. S., waarop u op 12 mei 2013 uitdrukkelijk stelde in Kabul te wonen en er als sales marketing manager in een bedrijf te werken. U ontkent heden vreemd genoeg dat u dit zou hebben geschreven (CGVS, p.11). Voorts geconfronteerd met foto's die bijvoorbeeld al in mei en november 2012 genomen werden, geeft u toe dat u daarop te zien bent in uw winkel in Kabul (CGVS, p.11). Gevraagd hoe dit te rijmen valt met uw verklaring als zou u pas twee of drie maanden na augustus 2013 naar Kabul zijn gegaan, stelt u plots dat er misschien iets mis was met de instellingen van uw gsm, waardoor een verkeerde datum wordt weergegeven (CGVS, p.11). Dit is opnieuw niet aannemelijk, daar de datum die naast de foto's te zien is telkens de datum betreft waarop u de foto met uw vrienden deelde. Dit wordt trouwens geheel duidelijk als gelet wordt op de

datum waarop uw vrienden reageerden op uw posts. Uit dit alles blijkt dat u al sedert zeer geruime tijd in Kabul was. Dat u dit blijft ontkennen, is merkwaardig en toont op zijn minst aan dat u een en ander tracht te verbergen. Bovendien kan uit deze informatie worden afgeleid dat uw verhuis naar Kabul niet ingegeven werd door uw zogezegde vrees voor de Taliban maar dat u de beslissing om naar Kabul te gaan en er te werken al veel eerder nam. Daar u zelf geen aannemelijke uitleg biedt voor uw verhuis naar de hoofdstad, rijst het vermoeden dat deze veeleer door economische motieven werd ingegeven. De vaststelling dat u na uw huwelijk gewoon bleef verder werken in de winkel waar u voordien al aan de slag was, bevestigt bovendien opnieuw dat u niet door de Taliban werd geviseerd.

Nog andere verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Gevraagd hoe de Taliban te weten zou gekomen zijn dat u in Jalalabad en in besloten kring met een vrouw uit Europa huwde, antwoordt u dat u geen idee heeft (CGVS, p.10). Over de tussenkomst van de Taliban tijdens uw feest, bent u overigens zeer onduidelijk. U verklaart dat u en uw vrouw naar aanpalende huizen vluchtten en zegt dat u verder niet weet wat er gebeurd is (CGVS, p.14). Alleszins kan u daar nauwelijks iets over vertellen (CGVS, p.14). Mochten de Taliban werkelijk zijn binnengevallen tijdens uw huwelijksfeest, dan zou u ongetwijfeld van de andere aanwezigen een gedetailleerd relaas hebben vernomen over wat er na uw wegvlugten van het feest nog zou zijn gebeurd. Verder stelt u eerst dat de Taliban u in Kabul konden opsporen en u brieven stuurden (CGVS, p.3). Iets later lijkt u dat alweer vergeten en ontkent u dat u ooit een brief van de Taliban ontving (CGVS, p.9). Ook dit is zeer merkwaardig. U beweert voorts dat twee mannen naar u kwamen vragen in Kabul. Op de vraag waarom u meent dat dit personen van de Taliban waren, antwoordt u louter dat u met niemand anders een conflict heeft (CGVS, p.10). Mochten de Taliban u echt hebben geviseerd, dan zouden zij u ongetwijfeld hebben kunnen treffen in de winkel waar u werkte. Gevraagd of u verder nog werd bedreigd, zegt u dat het bij die ene keer bleef (CGVS, p.10). Voorts gevraagd of er sinds uw vertrek uit Afghanistan, nu toch al ruim twee jaar geleden, nog aanwijzingen zijn geweest als zou u door de Taliban worden gezocht, zegt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.10). Het is opmerkelijk dat de Taliban, die zouden hebben getracht u te vermoorden, uw familie voorts met rust zouden laten.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen deze appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Echter, het feit dat dit document eind november 2014 lijkt te zijn afgeleverd, of na uw vertrek uit Afghanistan, is in tegenstrijd met uw verklaring als zou u de taskara zelf hebben afgehaald in Afghanistan. Dat u niet weet of dit voor of na uw huwelijk in augustus 2013 zou zijn geweest, is overigens veelzeggend. Dergelijke verklaringen doen vermoeden dat dit een vals stuk is. Wat betreft de documenten die uw huwelijk moeten bevestigen, dient te worden opgemerkt dat ook aan deze stukken geen enkele waarde kan worden gehecht. Vooreerst kunnen dergelijke documenten uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het bestand (met extensie.ru) waarop beelden van uw huwelijk zouden staan, kon niet worden geopend (zie errormelding). In ieder geval gaf u aan dat u het filmpje zelf niet bekeken heeft, wat opnieuw zeer opmerkelijk is. U weet niet of u er zelf op te zien bent, noch kan u zeggen of op deze beelden de Taliban zichtbaar zijn (CGVS, p.8). U meent dat er misschien wel stemmen te horen zijn die zeggen dat de Taliban komen (CGVS, p.8). Alleszins blijkt uit uw relaas niet dat dit een begin van bewijs voor uw verklaringen zou kunnen opleveren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker

redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun

woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U verklaart dat u negen jaar naar school bent geweest. Niet uit te sluiten valt studies in Kabul heeft voortgezet. Alleszins valt op twee van uw Facebookaccounts (H. A. en M. N. S.) te lezen dat u van 2009 tot 2014 studeerde aan de Universiteit van Kabul. In ieder geval kan u dus lezen en schrijven, kan u met een computer overweg, bent u gezien uw eerdere verblijf in Kabul behalve het Pashtou ongetwijfeld ook het Dari machtig en verklaart u tevens ook wat Engels te kennen (CGVS, p.2). Hoewel u mist bleef spuien omtrent de duur van uw verblijf in Kabul, blijkt uit de door u gedeelde informatie op sociale media dat u minstens al sedert 2012 als winkelbediende (en mogelijks al sedert 2009 als student) in Kabul woonde. Er mag dan ook worden verondersteld dat u er beschikt over een uitgebreid netwerk. Zelf verklaart u daar vrienden te hebben (CGVS, p.13). Mogelijks woont daar ook uw broer I. K., wiens bestaan u eerder nog verzweeg (vragenlijst DVZ, 21 augustus 2015, punt 17) maar die op enkele van de foto's in de winkel in Makrorayan te zien is. U stelt dat hij slechts op bezoek was (CGVS, p.13), wat al lang niet meer kan overtuigen. U verklaarde ook dat uw tante aan vaders zijde in Kabul woont. Hoewel u beweert dat u geen contact had met het gezin van uw tante (CGVS, p.14), lijkt het ook niet uitgesloten dat u de banden met deze familie weer aanhaalt. Alleszins blijkt uit uw verklaringen niet dat u problemen had met deze mensen (CGVS, p.14). Verder kan nogmaals worden gewezen op de werkervaring die in het verleden heeft opgedaan, namelijk die van "sales marketing manager" in de "Imperial Exclusive Store" in Makrorayan. Uw opleidingsniveau, uw talenkennis, uw netwerk van vrienden en mogelijks ook van familie, alsook uw werkervaring kunnen uw herintegratie in Kabul bespoedigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

2.1. De Commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10.890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11.839 (c)).

2.2. Verzoeker vraagt in toepassing van artikel 39/12 van de vreemdelingenwet het beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat hij meent dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad. De Raad oordeelt evenwel, verwijzend naar het voormeld artikel 39/12 van de vreemdelingenwet, dat verzoeker in een procedure voor de Raad niet kan vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers opmerking dat *"er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers"* een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met concrete elementen wordt onderbouwd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; Schending van artikel 15. sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout".

Verzoeker stelt dat de asielaanvraag ongegrond is verklaard omdat deze geen verband houdt met de criteria van het vluchtelingenverdrag en dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing van de vrees voor vervolging bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Hij licht verder toe als volgt:

"Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat deze zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke de Commissaris-generaal aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen. Hij vraagt uitdrukkelijk voorbehoud indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten in de nota zouden worden aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, teneinde de weigering te verantwoorden, om gelegenheid in volheid van rechtsmacht te krijgen zich hierop te verdedigen. De Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen. Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling, genomen door het Commissariaat-generaal (...) dd. 5.12.2016, kan Verzoekende partij het volgende opmerken:

Het verhaal van betrokkene is waarachtig; Verwerende partij verwijst naar het zogenaamd schijnsamenwonen.

Verzoekende partij verzoekt een kopie van het advies van het OM hangende voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling te Gent.

Het feit dat betrokkene talmde om diens asielaanvraag in te dienen dient gekaderd te worden in de verwachting dat verzoeker legaal in het rijk kon verblijven en geen vrees tot terugkeer meer had naar Afghanistan.

Hij diende zijn asielaanvraag ook niet in om een vlucht te verhinderen. Hij wenst enkel bescherming en bij zijn vriendin blijven.

Verzoeker volhardt in de feiten. Hij huwde wel degelijk M. A. te Afghanistan en kreeg erdoor problemen met de Taliban. Mevrouw is moslima maar is verwesterd. Dit zijn vastaande feiten.

Verzoeker maakte het CGVS en bewijs over van de problemen te Jalalabad bovendien:

<http://fiies.mail.ru/1D46498440D346298A8765D8FBF4B0D1>

Verzoeker opende de link en deze werkte toen.

De problemen ontstonden niet te Kabul, dat overigens niet geheel vrij is van gevaar. Dat mevrouw diende te vluchten en daar 10 dagen nodig had is niet geheel ongeloofwaardig. Zij werden verwittigd immers en Mevrouw keerde terug.

Dat opmerkingen van verweerder inzake de taskara schraagt de beslissing evenwel doch bewijst niet dat deze vals zou zijn. De identiteit van verzoeker staat overigens niet ter discussie.

Inzake te Talib: verzoeker verklaarde dat het mogelijks mannen geweest kunnen zijn die in opdracht van de Taliban werken. Verzoeker wist niet zeker of het taliban zelf waren. Hij was eerlijk in zijn verklaringen, zij zeiden WIJ zijn het uit deductie is het duidelijk dat het Talib waren of uitvoerders in opdracht."

Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn gehoor bij de Commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat hij heeft voldaan aan de bewijslast: "Dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn.

Dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus niet afdoende gemotiveerd is."

Verder betoogt verzoeker als volgt:

"In verband met de standaard motivatie over de situatie wens verzoeker het volgende op te merken: Het Hof van Justitie (Grote kamer) duidelijk voor recht:

Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijfformule wordt opgenomen in de beslissing.

Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde

ationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij zijn in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier.

Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen."

Na een algemene uiteenzetting besluit verzoeker dat de Raad zijn asielaanvraag in volheid van rechtsmacht dient te controleren. Hij heeft nood aan een vorm van bescherming. Hij verzoekt de Raad ambtshalve over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient hij zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst.

Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een advies van het Openbaar Ministerie van 8 december 2016 dat werd neergelegd op de zitting van 8 december 2016 bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent (verzoekschrift, stuk 3).

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift en het citeren van rechtsregels laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

De Raad oefent *in casu* een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil.

3.3. Verzoekers betoogt dat de asielaanvraag ongegrond is omdat deze geen verband houdt met de criteria van het vluchtelingenverdrag of dat gebruik werd gemaakt van een standaard motivering mist feitelijke grondslag. Verzoekers loutere overtuiging dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, doet geen afbreuk aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing waaruit terecht wordt afgeleid dat verzoeker zijn asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar hij verwijst naar de waarachtigheid van zijn verhaal en naar een advies van het Openbaar Ministerie, kan de Raad vaststellen dat uit het advies blijkt dat in de zaak voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent nog geen uitspraak werd gedaan. Bijgevolg blijven de argumenten zoals opgenomen in de bestreden beslissing overeind. In elk geval is het opstarten van een verblijfsprocedure op grond van zijn relatie met M.A. en het instellen van de beroepsmogelijkheden tegen de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning geen reden om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers verklaringen over zijn voornemen om op een legale wijze in België te kunnen verblijven samen met M.A. klemmen met het feit dat hij heeft verklaard een jaar voor zijn eerste asielaanvraag op 29 juni 2015 op illegale wijze naar België te zijn gereisd via Iran, Turkije en een voor het overige hem onbekende reisweg en zich op een illegale wijze een toegang heeft verschaft tot het Belgisch grondgebied (Asielaanvraag 1, stuk 15, DVZ-verklaring, p. 12). Hij heeft toen eerst een asielaanvraag ingediend. Op 7 juni 2016 heeft verzoeker pas een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met M.A. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoeker al op 29 juni 2015 een eerste asielaanvraag indiende, maar niet kwam opdagen op 18 september 2015. Het is opmerkelijk dat verzoeker afstand deed van zijn eerste asielaanvraag, maar op 27 oktober 2016, een jaar nadat de eerste asielprocedure werd afgesloten en op het ogenblik dat hij bijna twee maanden in het gesloten centrum verbleef met het oog op zijn verwijdering naar Afghanistan, een tweede asielaanvraag indiende. Van iemand wiens leven in Afghanistan in gevaar zou zijn, wordt verwacht dat hij niet dusdanig lang talmt om de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen. Deze vaststellingen ondermijnen de ernst van zijn beweerd vrees voor de Taliban en verzoekers algemene geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen waarmee hij de Commissaris-generaal intentioneel trachtte te misleiden. Zo weerlegt verzoeker geenszins (i) de frappante tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van M.A. over hun verloofsfeest in Afghanistan, (ii) de ongeloofwaardigheid van zijn eerste verklaring dat hij tot voor zijn vertrek uit Afghanistan altijd in Gandomak heeft verbleven en (iii) de incoherenties van zijn verklaringen met de informatie die werd teruggevonden op zijn facebookpagina's.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dan ook dat de voorgehouden asielmotieven geheel onbestaand zijn, een overtuiging die alleen maar versterkt wordt na analyse van verzoekers verklaringen omtrent de voorgehouden problemen (Asielaanvraag 2, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3, 9-10 en 14). Hierin werden immers door de Commissaris-generaal dermate frappante tegenstrijdigheden en inconsistenties ontdekt, dat niet anders dan vastgesteld kan worden dat verzoeker in zijn eigen web van leugens verstrikt is geraakt.

Ook de motivering over de voorgelegde documenten, die verzoeker ongemoeid laat, is pertinent en correct, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad de overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoeker echter geen concrete argumenten aanvoert tegen de motivering van de bestreden beslissing op dit punt. Hij stelt louter dat zijn rechten in het land van herkomst niet zijn gevrijwaard, maar licht niet toe hoe dit duidelijk uit het dossier zou kunnen blijken. De verwijzing naar "*recente mensenrechtenrapporten*" in het verzoekschrift waarbij elke verdere verduidelijking ontbreekt, laat evenmin toe om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De motivering van de beslissing is ook op dit punt pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP